

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 28.11.1950**

De Läib

De Kall hot in aam vun deene klaane Haiselchin uffm Schbidoalplatz gewohnt. Wär sich noch sou Puffzig orrer sächzig Joahr zerickvesetze kann, där waaß, daß zu däre Zeit dort, besunnerschd uffde Madienimäikd, efders Menascheriee uffgeschdellt worrn sinn, die wuu jeresmool die Leit aus de ganz Umgäjend, manchmool sogoar ganze Schuulklasse aus de benachboarte Därfer beigezooge häwwe.

De Middelpunkt vun souere Menascherie woar nadierlich immer die Läib. Es anner Gediers is dem Läib gäjeniwwer — mit Ausnohm vunde Affe — zimmlich inne Hinnergrund geträäre. Dann vun all deene hot de Läib am lautschde Brille kenne un is däs wäje, wie bei de Mensche aa, mäinder beoacht worrn als wie die auslennische Veggel, die wuu nor hie na do mool en Pieps vun sich gäwwe häwwe orrer mointwäje aa die Bäärn, die wuu in aaner Leier vor sich hiegebrummt un ehr Kebb duschuur hie un här geschwenkt häwwe, groad sou, wies manche Mensche mache, wnnse sich iwver äbbes wunnern orrer ääjern un ehr gäjedaalig Maanung doich e halblaut „ei-ei-ei-ei“ ze veschdäh gääwwe. Ganz iwvergäh will ich die Menascherieediern, die wuu sich iwverhaapt net muxe un mit allem, schoins, zefreere sinn, wannse nor in Ruh gelosse wärrn. Rävällig wärrn die ärschd, wanns ans Frässe gäiht.

All däs Dierzeiks is, wie ich schun gesoat häbb, veel weeniger beoacht worrn als wie de Läib. Ohne souen Läib hott mer sich doomools iwverhaapt kaa Menascherie vorschdelle kenne. Ich kann mich noch gut uff däs Prachtexempla vuneme Läib erinnern, wuu in moim Adiggel vun heit die Hauptroll schbeelt. Es woar en Mordsschlaggel un velleicht de gräischd, där wuu sich iwverhaapt jeemols in Bensmer hot sähe losse. Soi laut Gebrill hat mer schun ande Mittelbrick gehäijert, wannmer sich em Schbidoalplatz genehert hot.

Zu däre Zeit — de Joahrmaikd woar sälle mool groad velaafe — hot der Kall im Bett geläje, und hot, ehnder dasser oigeschloofe is, noch e zeitlang däs Piepse vunde Veggel, däs Gebrumm vunde Bäärn un hie un do aa däs Brille und Scharrn vum Läib mit ougehäijert. Wann er aa bissel e engschdlich Naduur woar, doo howwe, drei Schdäähouch, horrer sich sou sicher wie äbbes gefiehl. Wieem vor Miedigkeit die Aage zugefalle sinn, horrer sich in aller Seelenruh die Bettdeck iwver die Ouhern geschloae un is oigeschloofe.

Doo isser pletzlich, mädde inne Noachd uffgewacht. Es woarem sou, als obs an soine Schloofschduwwedeer kratze deet. Er hot de Kobb in die Häih geschdreckt un geluuet. Un wäklich woahr! Awwel hots wirrer ganz deitlich gekratzt. Es woar alsou kaa Deischung. Hoich! Zwischem Kratze hots aa sou geklunge, als wann aans mirreme braare Gäjeschdann ganz vorsichtig an die Deer bumbe deet. Jetz is däs Bumbe immer laurer un laurer worrn. De Kall wollt groad, soi Guulicht ouschdecke doo — „Ach du liewer Gott! Ach du liewer Gott!“, doo hots drauß laut gebrillt, dasses ganz Haisel gewaggelt hot. Doo woar jeerer Zweifel ausgeschlosse. De Läib hot vor de Deer gehockt un wollt sich Oigang im Kall soi Schlofschdobb verschaffe. Mit zwaa Fieß zu gleier Zeit is där, woas gischde, woas hoschde,

ausem Bett geschbrunge un wollt um Hilf ruufe. Doo hots pletzlich en grouße Krach geduu un die Deer is vefätzt un verschblirrt in die Schloofschdobb roigerasselt kumme.

Doo woar kaa Zeit mäih zu verliern. De Kall is hordig unner soi Beitload gekroche. Awwer schun woar de Läib doo un hot aa im Aageblick den Kall unerm Bett uffgeschubbert gehadde. Inde Dunkelheit hot där soin Gäjner net sähe kenne, awwer där schdaike Läiwegeruch, där wuue in die Noas geschdiehe is, horren belehrt, dass er ganz noh beiem soi mißt. Schnäll isser weirer zerick geritschd. Däs woar soi Glick. Dann schon hot de Läib, der wuu mit soim dicke Kobb net unner die Bettload gekennt hot, mit soine Tatze noachem geheekelt un heeren an beinah vewischd. Es hot sich um e Hoahr gedreht. Zum Glick is bei däre Heeklerei

de Bottscharnber umgefalle, där wuu unnerm

Kall soiner Bettload geschdanne hat un däs woas droi woar, is dem Läib in die Aage geschbritzt. Där hot gefaucht wie, verrickt un hot soi Poure zerickgezooe. Die Geläjenheit hot de benitzt, is uff de annern Seit rausgegrawwelt un fluchs in die Wohnschdobb geflickt. Doo woar awwer schun de Läib hinnerm här. De Kall wollt groad die Schdowwedeer vorem zuuknalle, doo isser ans Wärdigoo geschdouße un die ganz Bescheerung, die druff woar, issem mit laurem Geklär un Gerumbel uffde Buggel gefalle. De Läib hot aa soin Daal devuu aabkrieht. Dem is die Gloasglock uffde Kobb geschdärzt, wuue Kall soiner Fraa ehrn Hochzigkranz schdaabfrei uffgehowwe woar un die Gloasschblirrer häwwen soi Schnauz iwwel zuugericht. Kaa Wunner, dass er foren Aageblick schdutzig worrn is un den Kali hot Kall soilosse. Wie er wirrer bei sich woar un um sou wiedender uffde Kall lousgäih wollt, hot sich der schun lengschd aus de Aeschd gemoacht gehadde. Awwer Wann souen Läib äbbes uffschbiern will, schbierers uff. Doodefoor isses e Raubdier. De Kall woar doich die Kich uffde Schbeicher rederiert un hot die Faldeer hinner sich zuugeschmesse.

Es hot goar net lang gedauert, do is unser Läib die steil Laarer ruffeegrawwelt kumme un hot mit soim dicke Kobb die Faldeer uffschdumbe wolle. De Kall hot jetz in seiner Douresangschd en oalde Klaarerschank, där wuu noch von ande Duwwak här uffem Schbeicher geschdanne hot, beigeschlaaft un uff die Faldeer druffgeworfe. Uff den Klaarerschank horrer noch en Voggelkewwig un e oald Bobbekich geschdellt un in soiner Uffregung aa noch en Bouse Schdrouh druffgeschmesse. Dann horrer zor Vorsicht e poar Dachziggel ausgehenkt, damirrer sich im aißerschde Notfall uffs Dach rederiern kennt.

Es hot goar net lang gedauert, doo häwwen sich die Schdrouhalme bewegt, de Voggelkewwig hot hie- un härgewaggelt un die Bobbekich is vum Klaarerschank runnergenschdärzt. Zum Ensetze vorn Kall is glei druff die Schankdeer in die Häih geflooge unde Kobb vum Laib is sichtboar worrn. Wie de Wind woar unser Kall an dem Loch, däs wuu doich däs Aushenke vunde Dachziggel enschdanne woar un hot sich doich die Dachladde doichgezwenkt.

E Uuglick kimmt sälde allans. De Zuufall wollts, dasses schdaik geräijend hot un dodoich die oalde moosgriine Dachziggel klitschig woarn. Langsam is de Kall, ohne dassers hett vehinnern kenne, däs schdelie Dach runnergeritschd. Er hott vor laurer Engschde laut gekresche un um Hilf geruufe, awwer kaan Deiwel horrem Antwort gäwwe. Jeeresmool wanner sich wuu hoalte wollt, hot däs klitschige Moos noachgäwwe un er is de Dachkannel immer neher kumme. Jetz woarer noch aan Meerer devuu entfärnt – jetz nor noch en halwe – en värdelschde – da, jetz woar de Aageblick kumme, wuuer uubedingt runnerschdärze mißt, wann net noch im letschde, Moment e Wunner geschäihe deed. — —

Un däs Wunner is wäiklich oigetträäre. Er is neemlich net runnergeschdärzt, sonnern uffgewacht. Noch ganz benumme horrer sich die Aage geriwwelt un in de Schdobb umgeguggd.

De Angschdschwaaß issem nor sou die Schdärn runnergeloffe. Näwwerm hot soi Fraa uffräsched in ehre Bett gesotze un hot wie verrickt an seiner Bettdeck rumgerobbd un horrem zuugeruufe: „Kall! Ei Kall woas isder dann? Du hoschd joo geschdehnt, dasses net mäih schäi woar!“ —

„De Läub! De Läub!“ hot de Kall noch im Halbdusel gesoat. „Schloaen dout! Lissädd, schloaen dout!“

Uffem Schbidoalplatz woar die Menascherie schun oabgeschloae un zum gräischde Daal wäkgefoahrn worrn. Nor de Wagge mit dem schäine grouße Läub hot noch doogeschdanne. Wie die zwaa Gail vorgeschbannt sinn worrn unde Wagge sich in Beweegung gesetzt hot, doo hot där Läub noch mool laut ougefange zu brille, als wollter dem Kall zuurufe: „Adschee Kall! Wammer im nechsche Joahr noch gesund sinn un allezwaa noch lääwe, dann sähn mer uns wirrer!“